

★ ΠΟΛ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ★

ΠΑΝΤ' ΕΣΠΑΝΙ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ — ΣΤΕΦΘΕΙΣΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΤΟΥ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ»

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΛΕΥΚΑΔΗΣ	ΦΙΦΗ κόρη του
ΠΕΤΡΟΣ ἀεψὸς του	ΕΛΕΝΗ μαγείρισσα
ΠΑΥΛΟΣ φίλος τοῦ Πέτρου	
ΠΑΝΑΓΗΣ ὑπηρέτης τοῦ Λευκάδῃ	

(Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις).

Μικρὰ αἰθουσα ὑποδοχῆς. Δύο θύραι δεξιῶθεν, μία ἀριστερόθεν, ὁδηγοῦσα εἰς τὴν ἔξοδον καὶ παράθυρον πρὸς τὴν ὁδόν.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΛΕΥΚΑΔΗΣ καὶ ΦΙΦΗ

ΛΕΥΚ. "Ε λοιπόν! ἔλα κοντὰ στὸ παράθυρο. "Ελα νὰ ἰδῇς τί ὥραιος καιρὸς ποῦ εἶναι. . . . Περνᾷ τόσος κόσμος κάτω. . . . ἔλα, ἔλα! . . .

ΦΙΦΗ (Πλησιάζουσα ὀλίγον κατ' ὀλίγον). Μὰ γιὰτί, μπαμπᾶ; "Ημῃν τόσην ὥρα στὸ παράθυρο, ὥστε ἐκουράστηκα πειᾶ. . . . "Ο,τι ἤμποροῦσα νὰ τὸ ἰδῶ, τὸ εἶδα· ἄς ἀφῆσωμεν τὸ ὑπόλοιπον δι' αὐρίον. . . . ἄλλως τε ἂν ἰδοῦμεν ὅλα τὰ πράγματα σήμερον, τί θὰ μᾶς μείνῃ δι' αὐρίον;

ΛΕΥΚ. (Πάντοτε πλησίον τοῦ παραθύρου καὶ βλέπων ἐκαστοτε πρὸς τὴν ὁδόν). "Ακουσε, Φιφή! ἔλα γρήγορα νὰ ἰδῇς. . . . Νὰ κι' ὁ Πέτρος μ' ἕνα ἄλλον κύριον, ποῦ περνοῦν μὲ τὸ ἀμάξι. . . . Τί νέος καὶ εὐμορφος ποῦ εἶναι! . . . "Ελα νὰ τοὺς ἰδῇς! μήπως τὸν ἐγνωρίσαμε πουθενὰ αὐτόν; . . . νομίζω ὅτι κάπου τὸν εἶδα. . . . ἔλα, ἔλα γρήγορα!

(Ἡ Φιφή πλησιάζει βαθμηδὸν εἰς τὸ παράθυρον καὶ βλέπει ἐκτός).

ΦΙΦΗ. (Ὀλίγον τεταραγμένη). "Οχι. . . . δὲν τὸν γνωρίζω. . . .

ΛΕΥΚ. Νὰ, μᾶς: χαιρετοῦν. . . . χαιρέτησε καὶ σύ. (Ὁ Λευκάδης καὶ ἡ Φιφή χαιρετῶσι διὰ τῆς κεφαλῆς ἐκτός τοῦ παραθύρου).

ΦΙΦΗ. (Παρατηροῦσα διαρκῶς πρὸς τὰ ἐκτός τὴν ἀπομακρυνομένην ἄμαξαν). Μὰ νομίζω. . . .

ΛΕΥΚ. "Ε τί νομίζεις;

ΦΙΦΗ. Νομίζω, ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος ἐπέβρασεν αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἀπ' ἐδῶ ἐνδεκα φοραῖς.

ΛΕΥΚ. "Ενδεκα φοραῖς!;

ΦΙΦΗ. Μάλιστα, μπαμπᾶ.

ΛΕΥΚ. "Εφ' ἀμάξης;

ΦΙΦΗ. Μάλιστα μπαμπᾶ.

ΛΕΥΚ. Μήπως σοῦ ἔστειλε κατόπιν τὸν ἀμαξῶν διὰ νὰ πληρώσῃ; τῆς κούρας;

ΦΙΦΗ. Τί λέτε, μπαμπᾶ; σὲ καλό σας!

ΛΕΥΚ. Διότι βλέπω ὅτι ἐκράτησες ἀκριβῆ λογαριασμὸν πόσας φορὰς ἐπέβρασε· (ἡ Φιφή καταβιβάζει τὸ βλέμμα τεθορυβημένη). "Ακουσε Φιφή! Πές μου πῶς τὸν εὐρίσκεις αὐτόν τὸν νέον, ποῦ εἶναι μὲ τὸν Παῦλον.

ΦΙΦΗ. "Εγώ;

ΛΕΥΚ. Ναί, σύ.

ΦΙΦΗ. Διὰτί τάχα, μπαμπᾶ; ἕνας ξένος. . . ἕνας ἄγνωστος. . . .

ΛΕΥΚ. Ποιὸς ξέρει! οἱ ἄνθρωποι δὲν γεννῶνται γνωρισμένοι· γνωρίζονται ὀλίγον κατ' ὀλίγον· ἔρχεται μάλιστα στιγμή, καὶ γνωρίζονται ἄνθρωποι ποῦ δὲν ἐφαντάσθησαν ποτὲ ὅτι θὰ γνωρισθοῦν, καὶ συμβαίνει ἀκόμη ὅχι μόνον νὰ γνωρίζονται ἀπλῶς, ἀλλὰ καὶ ν' ἀγαπηθοῦν, καὶ νὰ νυμφευθοῦν, καὶ νὰ συζήσουν.

ΦΙΦΗ. Μὰ μπαμπᾶ. . . . Τί σημαίνουν ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα; . . . "Εγὼ δὲν ἔχω ἀκόμη σκεφθῇ διὰ τίποτε.

ΛΕΥΚ. "Ελα! αὐτὰ ποῦ λές εἶναι ἀνοησίαι· μία νέα τῆς ἡλικίας σου δὲν σκέπτεται διὰ τίποτε ἄλλο, παρὰ διὰ γάμον. "Εὰν ἤμποροῦσε κάνεις νὰ ἔχῃ μίαν φωτογραφίαν, διὰ νὰ φωτο-

γραφῇ τὰς σκέψεις σας, θὰ σὰς ἐφυλάκιζον ὅλας ἐπὶ πολυγαμίᾳ, διότι κάθε νέον, μὲ τὸν ὁποῖον συναντᾶσθε, σκέπτεσθαι ὅτι ἤμπορούσατε νὰ τὸν νυμφευθῆτε. Ἀλλὰ, βλέπετε, δὲν ἐφευρέθη ἀκόμη ἡ φωτογραφικὴ μηχανὴ τῶν ὀνείρων, καὶ ἔτσι ἤμπορεῖτε ἀκόμη νὰ μᾶς κάμνετε τὰς ὁσίας Μαρίας.

ΦΙΦΗ. Μὰ μπαμπᾶ ; τ' εἶναι αὐτὰ ποῦ λέτε; ἐγὼ ποτὲ δὲν ἐγύρισα νὰ ἰδῶ....

ΛΕΥΚ. Ἔλα, ἔλα !... δὲν τὰ λέγω αὐτὰ γιὰ σένα· σὺ εἶσαι καλὸ κορίτσι.... (τὴν λαμβάνει ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὴν ὀδηγεῖ εἰς τὸ πρόσθιον τῆς Σκηρῆς).

Μὰ γιὰ πές μου, Φιφίκα, δὲν νομίζεις ὅτι εἶναι καιρὸς πλέον καὶ σὺ νὰ ἔχῃς ἓνα σύζυγον, καὶ ν' ἀφήσῃς αὐτὸν τὸν γέρω-μπαμπᾶ, τὸν παρᾶξενον, ποῦ γρινιάζει, ποῦ δὲν ξεύρει τί θέλει κι' αὐτὸς, ἀφ' ὅτου ἔχασε τὴν σύντροφον τοῦ βίου του; Ἔ, τί λές ; αὐτὸς ὁ γέρω-μπαμπᾶς, ὁ γέρω-παρᾶξενος, δὲν εἶνε καιρὸς τώρα νὰ καθίσῃ σὲ μιὰ γωνιά, καὶ νὰ ἔμβῃ ἓνας ἄλλος εἰς τὸ σπίτι, νέος, ὠραῖος, γεμάτος ἀπὸ ζωὴν καὶ φαειρότητα, ποῦ νὰ σοῦ προλαμβάνῃ ὅλας σου τὰς ἐπιθυμίας καὶ νὰ μαντεύῃ ὅλους σου τοὺς πόθους ;

ΦΙΦΗ. (Πίπτουσα εἰς τὴν ἀγκάλῃν τοῦ Λευκάδην). Μπαμπάκη μου, μὴ τὰ λέτε αὐτὰ τὰ πράγματα, ὅσο καὶ ἂν ζήσω· μαζὺ σας, ἐγὼ εἶμαι εὐτυχής.

ΛΕΥΚ. (Ἀσπαζόμενος τὴν Φιφὴν εἰς τὸ μέτωπον). Ἔλα, ἔλα.... τὸν ἀγκαπᾶς τὸν πατέρα σου, δι' αὐτὸ κ' ἐκεῖνος θὰ φροντίσῃ νὰ σὲ κάμῃ εὐτυχῇ.

ΦΙΦΗ. Μὰ ὅχι πάλι νὰ καθήσετε καὶ στὴ γωνιά σὰν τὴν γάτα μας, αἱ ;

ΛΕΥΚ. Ἐν τούτοις δὲν θὰ ἔχετε σκοπὸν νὰ μ' ἀκοῦτε νὰ νιαουρίζω καὶ στὰ κεραμίδια, πῶς ; Πᾶνε πειὰ τὰ νεῖάτα μου· τώρα οὔτε γιὰ νὰ νιαουρίζω δὲν εἶμαι ἄξιος. Ἔλα ὅμως κοντά μου τώρα, νὰ σ' ἐρωτήσω κἄτι· ἀπαιτῶ νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς· εἰλικρινῶς.

ΦΙΦΗ. Μά ! μπαμπάκι μου ! καὶ πότε δὲν σὰς ἀπήντησα εἰλικρινῶς ;

ΛΕΥΚ. Ἐχῆς δίκαιον, καὶ μένο παιδί, χαριτωμένο μου παιδί· πάντοτε ὑπῆρξες δι' ἐμέ παρᾶξενος· (κάθεται ἐπὶ ἔδρας). Ἔλα ἐδῶ κοντά.... ἔλα κάθῃσε εἰς τὰ γόνατά μου.

ΦΙΦΗ. Μὰ, μπαμπᾶ μου, θὰ σὰς κουράσω ;

ΛΕΥΚ. (Σύρων τὴν Φιφὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ καθίζων αὐτὴν ἐπὶ τῶν γονάτων). Σὺ νὰ μὲ κουράσῃς ; καὶ μολυβένιο νὰ ἦναι τὸ παιδί φαίνεται στὸν πατέρα σὰν ποῦπουλο. Μήπως κουράζεσαι σὺ ;

ΦΙΦΗ. Ἐγὼ νὰ κουρασθῶ ;... ἀπὸ σὰς ;...

ΛΕΥΚ. Ἐ λοιπὸν ἀφοῦ δὲν κουραζόμεθα καὶ οἱ δύο, ἄς ὁμιλήσωμεν σὰν καλοὶ φίλοι....

ΦΙΦΗ. (Ἀσπάζεται τὸν Λευκάδην εἰς τὸ μέτωπον). Ἄ, μπαμπάκη, τί καλὸς ποῦ εἶσθε !

ΛΕΥΚ. Λέγε μου λοιπὸν, πῶς σοῦ φαίνεται αὐτὸς ὁ νέος, ποῦ ἔχει περάσῃ ἕως τώρα ἑνδεκάμισυ φορὰς ;... ἑνδεκάμισυ, ἢ ἑνδεκα καὶ τέταρτο ;

ΦΙΦΗ. Καλέ, ἑνδεκα μπαμπᾶ, δὲν σὰς εἶπα.

ΛΕΥΚ. Ἄ ναί, ἑνδεκα μὲ συγχωρεῖς· βλέπετε δὲν ἦλθε ἀκόμη καὶ εἰς ἐμένα ὁ ἀμαξᾶς μὲ τὸ λογαριασμό, μολονότι, καθὼς προβλέπω, ὅλα αὐτὰ τὰ ἐξοδα τῆς καρποσάδας θὰ ἦνε εἰς βάρος μου καὶ θὰ τὸ ἰδῇς.

ΦΙΦΗ. Δὲν σὰς ἐννοῶ καθόλου· τὸν γνωρίζετε λοιπὸν αὐτὸν τὸν κύριον ;

ΛΕΥΚ. Ἄφησε, ἄφησε τὰς ἀπορίας, καὶ πές μου· σοῦ ἀρέσει αὐτός ;

ΦΙΦΗ. (Ἐν στενοχωρίᾳ). Μὰ πῶς νὰ σὰς εἰπῶ ; Οὔτε τὸν γνωρίζω, οὔτε τίποτε.... ἄλλως τε δὲν ἐσκέφθηκα ποτὲ ἂν μ' ἀρέσῃ ἢ ὅχι.

ΛΕΥΚ. Ἐτσι ; λοιπὸν θ' ἀρχίσῃς νὰ σκέπτεσαι ἀπὸ τώρα, διότι αὐτοῦ τοῦ ἀρέσεις πολὺ !

ΦΙΦΗ. Ἀληθινά ; μὰ αὐτὸς οὔτε κἂν μὲ γνωρίζει.

ΛΕΥΚ. Ἀκουσε, Φιφὴ· βλέπετε ὅτι ἐγὼ εἶμαι πατέρας πολὺ διαφορετικοῦ συστήματος ἀπὸ τοὺς ἄλλους· θέλω ν' ἀρχίσῃ ὁ γάμος καὶ ἀπὸ ὀλίγων ἔρωτα, ὀλίγων πόθου, ὀλίγα ὄνειρα. Ἐτσι, καλὴ μέρα καὶ τὸν παππᾶ, μοῦ φαίνεται πολὺ χρᾶϊον καὶ βιομηχανικόν. Λοιπὸν λέγε μου καθαρά : σοῦ ἀρέσει ;

ΦΙΦΗ. Μὰ δὲν μὲ εἶδε, μπαμπάκη.

ΛΕΥΚ. Αὐτὸ δὲν σημαίνει· ὅσον σὲ εἶδεν ἀρκεῖ, καὶ πρὸ πάντων διὰ τὸ σχέδιόν μου. Σοῦ ἀρέσει ἑσένα ἀπὸ τόσο ποῦ τὸν εἶδες ; λέγε καθαρά, ἐγὼ δὲν θέλω μοῦ καὶ μοῦ· περιστροφαί καὶ πλατισμοὶ νὰ λείπουν· μόνον τὰ φειδία περιστρέφονται· οἱ εἰλικρινεῖς ἄνθρωποι τραβοῦν κατ' εὐθεῖαν· λέγε σοῦ ἀρέσει ; τὸν θέλεις ;

ΦΙΦΗ. (Χαμηλάνουσα τοὺς ὀφθαλμούς). Μάλιστα, μπαμπᾶ.... ὁληαδὴ ἀφοῦ τὸν θέλετε σεῖς....

ΛΕΥΚ. Παρακαλῶ, τί σημαίνει ἀφοῦ τὸν θέλω ἐγὼ ; δὲν πρόκειται νὰ τὸν πάρω ἐγὼ ; σὺ θὰ τὸν πάρῃς.

ΦΙΦΗ. Ἐ, λοιπὸν, ναί.

ΛΕΥΚ. Ἀπὸ τὴν πρώτην φορὰν, ποῦ τὸν εἶδες, σοῦ ἔμεινε κἄπως ἡ ἐντύπωσίς του εἰς τὴν μνήμην σου ;

ΦΙΦΗ. Ναί.... περίπου.... σὰν νὰ μοῦ ἔμεινε κἄτι.... ἔτσι κἄτι σὰν ἀόριστον.... σὰν ἓνα ἀμάξι ποῦ ἐπήγαине.... ἔτσι μακρυά, πολὺ μακρυά.... ἐπ' ἄπειρον !

ΛΕΥΚ. Ἐπ' ἄπειρον ! ὅχι, παιδί μου, κ' ἔτσι πάλιν· αὐτὸ τὸ ἀμάξι δὲν πρέπει νὰ πηγαίνει ἐπ' ἄπειρον, γιὰτὶ κατόπιν θὰ γυρίσῃ ὁ ἀμαξᾶς, καὶ θὰ γυρεύῃ ἓνα ἑκατομμύριον ἀπὸ τὸν μπαμπᾶ σου.

ΦΙΦΗ. Ἐλᾶτε, μπαμπᾶ· ἀστειεύεσθε ;
ΛΕΥΚ. Δὲν ἀστειεύομαι καθόλου· ὥστε αὐτὴ
ἦτο ἡ πρώτη εἰκὼν ;

ΦΙΦΗ. (Ἐν συστολῇ). Μάλιστα, μπαμπάκη...

ΛΕΥΚ. Πολὺ ὠραῖα· ἄς προχωρήσωμεν τώρα εἰς
τὴν πινακοθήκην : Δὲν ἐφάντασθης κατόπιν, ὅτι
ἦτο γονυπετὴς ἐμπρὸς σου, χωρὶς νὰ ᾔῃ κοντὰ
καὶ ἐκεῖνος ὁ ὀχληρὸς ὁ μπαμπᾶς, καὶ σοῦ ἐλε-
γεν ἀτελείωτα εὐμορφα λόγια, ποῦ σὺ τ' ἄκουες
γιὰ πρώτην φοράν ;

ΦΙΦΗ. Μάλιστα, μπαμπάκη.

ΛΕΥΚ. Ἄ, μάλιστα μπαμπάκη. Πολὺ ὠραῖα !
ἔχομεν λοιπὸν καὶ δευτέραν εἰκόνα, ἀπὸ τὴν
ὁποῖαν λείπει τώρα ὁ μπαμπᾶς, ἐνῶ αὐτὸς, χω-
ρὶς νὰ τὸν βλέπετε σεῖς, παληόπαιδα ! κρυφο-
κυττάζει ἀπὸ τὴν κορνίζα ! (Ἡ Φιφή θέλει νὰ
ἐγερθῇ ἐν στενοχωρίᾳ). Ποῦ πᾶς ; ποῦ πᾶς ;
κακὸ ἀλεπουδάκι ! διατὶ δὲν θέλεις λοιπὸν εἰς
τὴν πινακοθήκην τὴν τόσον εἰδυλλιακὴν, νὰ
προσθέσης καὶ μίαν εἰκόνα ἀκόμη, εἰς τὴν ὁποῖαν
νὰ φέρεσαι καθημένη εἰς τὰ γόνατα τοῦ πα-
τέρου σου καὶ διηγουμένη ὅλας τὰς ὑποθέσεις
τῶν ἄλλων εἰκόνων.

ΦΙΦΗ. (Ἐναγκαλιζομένη τὸν Δευκάδην). Μὰ
σήμερα εἶσθε μάγος ! Πῶς τὰ λέτε ἔτσι !

ΛΕΥΚ. Σήμερον εἶμαι εὐτυχὴς, καὶ ἡ εὐτυχία
εἶναι μαγεία. Ἀφοῦ λοιπὸν σοῦ ἀρέσει ὁ νέος
αὐτός, θὰ τὸν πάρῃς, διότι σ' ἐζήτησεν εἰς γά-
μον διὰ τοῦ ἐξαδέλφου σου τοῦ Πέτρου.

ΦΙΦΗ. (Σκεπτικῇ). Ἀλήθεια !...

ΛΕΥΚ. Ἐ, τί ! γιατί ἐσυννέφισες ; μήπως δὲν
θέλεις ; ἐὰν δὲν τὸν θέλῃς, ἐνῶ ὄχι, καὶ πάει
στὴ ζουλειά του.

ΦΙΦΗ. Ὅχι, μπαμπᾶ· δὲν εἶπα αὐτό· ἀκού-
σατε νὰ εἰπῶ τίποτε ;

ΛΕΥΚ. Ὡστε σ' ἐσιγκλήνησεν ἡ εἰδησις αὐτὴ ;
αἱ ; Μὰ βέβαια· ἔχεις δίκην... δὲν εἶναι μι-
κρὸ πρᾶγμα... Καὶ καλὰ, δὲν ἐρωτᾷς τώρα
καὶ δι' αὐτὸν τί ἄνθρωπος εἶνε, τί ἐπάγγελμα
ἔχει ;

ΦΙΦΗ. Ἀφοῦ σὰς ἀρέσει, μπαμπᾶ, ἄς ἔχει
ὅτι θέλει.

ΛΕΥΚ. Θέλεις νὰ ᾔῃ γιατρός ;

ΦΙΦΗ. Θὰ τὸν ἐπροτιμοῦσα λιγάκι ποιητὴν !

ΛΕΥΚ. Ἐλα ! μὴν ᾔῃς ἀνόητη ! καὶ νομίζεις
τάχα, ὅτι ἓνας ποιητὴς, ἐπειδὴ τραγουδάει τὴν
ἀγάπην, ξεύρει καὶ νὰ τὴν αἰσθάνεται ; Δὲν πα-
ρατηρεῖς εἰς τὰ ποιήματά των ; ἀρχίζουν ἀπὸ
μίαν ξανθὴν καὶ τελειώνουν μὲ μίαν μελαχροι-
νὴν· ὕμνοῦν ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ μαλλιά σὰν πε-
ρουκέριδες, καὶ νομίζουν, ὅτι ἂν ὁμοιοκαταλη-
κτῇσιν τὰ ἄστρα μὲ τὴ γλάστρα, ἔκαμαν τὸ
μεγαλειότερον ἀνδραγαθήμα ! Ἐλα, ἔλα, μὴ
λὲς ἀνοησίαις ! Ὁ νέος αὐτός εἶναι δικηγόρος.

ΦΙΦΗ. Καλὰ, μπαμπάκι· ἄς ᾔῃ καὶ δικη-
γός· εἶναι ψηλός, κοντός...

ΛΕΥΚ. (Σιενάζων). Ἀχ ! ἐδῶ θὰ σοῦ τὸν πε-
ριγραφῶ μὲ ἓνα αἰνίγμα... εἶναι καὶ ὑψηλός
καὶ κοντός.

ΦΙΦΗ. Πῶς εἶπατε ;

Η Α. Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ εξερχόμενος του ἐν Παρισίοις ξενοδοχείου Bristol.

ΛΕΥΚ. Αἶ! δυστυχῶς πεῦ εἶπα τὴν ἀλήθειαν· εἶναι καὶ ὑψηλὸς καὶ κοντός· μιὰ ψηλώνει καὶ μιὰ κονταίνει· γι' αὐτὸ περιπατεῖ συνήθως καὶ μ' ἀμάξι.

ΦΙΦΗ. Θεέ μου! εἶναι λοιπόν. . . .

ΛΕΥΚ. Μὰ δὲν εἴμπορεῖ νὰ ᾔνε καὶ τίποτε τέλειον εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, βλέπεις. Ἐχει ὅμως κάλλος μορφῆς, εἶναι εὐφυής. . . . εἶναι πεπαιδευμένος, πλούσιος, μόλις δὲ ἐπανῆλθεν ἀπὸ τὸν Εὐρώπην, ὅπου ἔκαμε λαμπρὰς σπουδὰς· ἀλλὰ δυστυχῶς, καϋμένο κορίτσι, ἐπανῆλθεν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην ὀλίγον κουτσός!

ΦΙΦΗ. (Περικλύπως). Εἶναι κουτσός, αἶ, τί κρίμα τέτοιος νέος! μπά! . . .

ΛΕΥΚ. Ἀλήθεια κρίμα, παιδί μου· δὲν εἰξεύρεις τί ἄγγελος εἶναι! ὅλος ὁ κόσμος μιλεῖ γι' αὐτόν. Λοιπὸ τί λές;

ΦΙΦΗ. Μὰ εἶναι πολὺ κουτσός;

ΛΕΥΚ. (Καθ' ἑαυτόν). Ἀρχίζει νὰ συμβιβάζεται. (Τῇ Φιφῇ). Ἄ, ὅχι. . . . δὲν εἶναι καὶ πολὺ. . . . δὲν εἶναι καὶ πολὺ. . . . μόλις γέρνει ὀλίγον.

ΦΙΦΗ. Γιὰ κάμετε, μπαμπᾶ, νὰ ἰδῶ πόσον.

ΛΕΥΚ. (Χωλαίνων ἀρκετὰ αἰσθητῶς). Νὰ, ἔτσι κάμνει.

ΦΙΦΗ. ὦ! μὰ αὐτὸ εἶναι πολὺ, θεέ μου!

ΛΕΥΚ. Πολὺ εἶναι αὐτό; ἔ, μὰ ξέρεις, ἐγὼ δὲν ξεύρω καὶ καλὰ πῶς κουτσαίνουν· αὐτὸς ὅμως τὸ κάμνει καλὰ, γιατί, βλέπεις, εἶνε σὰν ἐπάγγελμά του. . . . εἶναι ἡ δικηγορικὴ τῶν ποδιῶν του! Νομίζω ὅμως, ὅτι κουτσαίνει ὀλιγώτερον. . . . (χωλαίνει ἐλαφρότερον) Νὰ ἔτσι, ἔτσι. . . .

ΦΙΦΗ. Καὶ αὐτὸ πολὺ εἶναι! Καὶ γέρνει δεξιά ἢ ἀριστερά; . . .

ΛΕΥΚ. (Καθ' ἑαυτόν). ὦ διάβολε! τώρα τί νὰ τῆς πῶ; (τῇ Φιφῇ). Μά. . . . δεξιά κι' ἀριστερά. . . . δεξιά κι' ἀριστερά. . . .

ΦΙΦΗ. ὦ, τί κρίμα! τί κρίμα!

ΛΕΥΚ. Νὰί κρίμα, ἀλλὰ νὰ ἔχης ὑπ' ὄψιν σου τὸ ἐξῆς· ὅτι ἐκεῖνο ποῦ τοῦ λειπεῖ ἀπὸ τὰ πόδια, τὸ ἔχει περιπλέον εἰς τὸ κεφάλι· ἐννοεῖς; τὸ ἀτύχημα μόνον εἶναι, ὅτι δὲν περιπατεῖ καὶ μὲ τὸ κεφάλι, διότι τότε θὰ ἐπήγαιναν ἐμπρὸς τόσον γρήγορα, ὥστε δὲν θὰ τὸν ἐφθανε κανεὶς. Ἐν τούτοις, παρατηρῶ εὐχαρίστως, ὅτι μεθ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἀντιλέγεις.

ΦΙΦΗ. Ἀφοῦ σεῖς φρονεῖτε, μπαμπᾶ ὅτι εἶνε καλός.

ΛΕΥΚ. (Ἐγειρόμενος καὶ ἐναγκαλιζόμενος τὴν Φιφῇ). Μπράβο, παιδί μου! σὺ κυττάξεις τὸ κεφάλι καὶ ὅχι τὰ πόδια, ἂν ᾔνε δύο ἢ ἕνα· τί τὰ θέλεις τὰ πόδια; καὶ τὰ γαϊδούρια ἔχουν τέσσαρα, ἀλλὰ πάντοτε γαϊδούρια!

ΦΙΦΗ. Πολὺ σωστά, μπαμπᾶ.

ΛΕΥΚ. Καὶ βέβαια εἶναι σωστά. . . . Μόνον τὰ ζῶα στηρίζονται μὲ τὰ πόδια εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον· οἱ ἄνθρωποι στηρίζονται μὲ τὸ κεφάλι. Εὐγε λοιπόν, Φιφή μου! Εὐγε, καλὸ μου κορίτσι! Ὅταν τὸν γνωρίσης θὰ δῆς τί ἄνθρωπος εἶνε, καὶ ὁ μπαμπᾶς σου ξεύρει τί κάμνει.

(Εἰσέρχεται ὁ Πέτρος)

(Ἔπεται συνέχεια)

